

קדושת לך לך לוי יז

ⓑ

העולמות הם מלאים כל טוב וכשהבורא ברוך הוא מתנהג בברואיו במדת הגבורה אז חס וחלילה לפעמים הוא להיפך וכשהבורא ברוך הוא מתנהג בברואיו במדת התפארת אז גם כן הם מלאים כל טוב כי באמת תכלית מדת התפארת הוא אהבה כי מדת התפארת הוא מה שהבורא יתברך מתפאר עצמו כביכול בברואיו על ידי זה יתעורר מדת אהבה להשפיע להם כל טוב והנה מדת הגבורה אף על פי שהוא נראה שהוא להיפך ממדת אהבה, כי חס וחלילה לפעמים הוא עושה דין בעולם אף על פי כן תכליתה הוא אהבה כמו שאמרו חברי איוב לאיוב והיה ראשיתך מצער ואחריתך ישגה מאוד (איוב ת, ז) כי עיקר מדת הגבורה לעשות לפעמים חס וחלילה דין בעולם כדי שאחר כך יושפע כל טוב וכמו שנחום איש גם זו אמר על כל מקרה אשר הקרה לו גם זו לטובה, אף על פי שהקרה לו איזה מקרה אשר בתחילה נראה לא טובה אף על פי כן סופה היא טובה ואשר בתחילה נראה לא טובה היא רק כדי שיהיה אחר כך טובה. ולפי דברינו אלה אפילו מדת הגבורה תכליתה היא אהבה. והנה ידוע שאברהם רמוז על מידת אהבה ויצחק על מידת הגבורה ויעקב על מידת התפארת וזהו שאמר יכול יהו חותמין בכולן, כלומר שיהא מדת הגבורה והתפארת תכלית גם כן גבורה לזה אמר בך חותמין, כלומר תכלית תפארת והגבורה הוא רק שיתעורר מדת אהבה כי חותם הוא תכלית הדבר ואלו שלשה הבחינות היה ב"ב שבטי י"ה:

Ⓒ

Ⓓ

והנה יש בתפילין שי"ן של ארבעה ראשין ושי"ן של שלשה ראשין, והנה השי"ן של שלשה ראשין היא על בחינות

או יבואר, אל הארץ אשר אראך, הכלל כאשר האדם מסופק אם לעשות או לא אזי ישכיל בשכלו אם יש לו איזה בהירות השכל אזי יעשה, וזו אשר אראך לשון בהירות השכל: ^א

או יאמר, לך לך, הכלל כאשר האדם בורח מן השונא או הוא בורח אל מקום אשר ימצא להמלט את נפשו אפילו להיות נע ונד בארץ אחרת בכדי להמלט את נפשו מן שונאיו וכאן שהיה אברהם נרדף מן נמרוד הרשע כמבואר בחז"ל ושמא חס ושלוים תאמר שהיה אברהם נע ונד בארץ אחרת, לזה אמר לו השם יתברך לך לך כלומר לך אל מקומך:

עוד יבואר, ויאמר ה' אל אברהם לך לך מארצך, כי זה כלל גדול לכל מקום שאדם הולך הוא הולך לשורשו, כי בוודאי באותו המקום יש שרשו וצריך להעלות אותן הנצוצות לזה אמר לך לך לבדך לשרשך להעלות אותן הנצוצות. אבל משה ואהרן ושמואל שהיו כללות כל ישראל לזה נאמר בשמואל (שמואל א' ז, יז) כי שם ביתו, בכל מקום שהולך שמה היה חיותו, דהיינו שם היה שורשו שהיה כללות כל ישראל:

* בפסוק ואעשך לגוי גדול ואברכך ואגדלה

שמך. ואמרינן בגמרא (פסחים ק"ז): ואעשך לגוי גדול זה שאומרים אלהי אברהם ואברכך זה שאומרים אלהי יצחק ואגדלה שמך זה שאומרים אלהי יעקב, יכול יהו חותמין בכולם תלמוד לומר והיה ברכה בך חותמין ולא בהם. כי הנה יש שלשה מדות אשר הבורא ברוך הוא מתנהג בהם כל העולמות והם מדת אהבה ומדת הגבורה ומדת התפארת והנה כשהקדוש ברוך הוא מתנהג בברואיו במדת אהבה אז כל

Ⓐ